

מיכתבים

הירהורים

עוד על דן בן-אמוץ ("הסוף", העורף) לם הזה 15.10.89 (והלאה). כמה הירהורים על דן בן-אמוץ המנוח. השאלה היא האם אמנם היה "יפהינפש" במובן החיובי של הביטוי. ראשית, הוא התגורר בבית ערבי, בית שב-עליו, או צאצאיו, עדיין חיים, אם במחנה פליטים בתחום שליטת מדינת-ישראל או באחת מארצות-ערב.

שנית, הוא לא היה אב טוב: הוא זנח את צאצאיו בחייו, למרות שהוריש להם את רכושו, שהגיע אדם קרוב יותר. ושלישית, התנהגותו, לשונו ואורח-חייו לא העידו על עדינות-נפש.

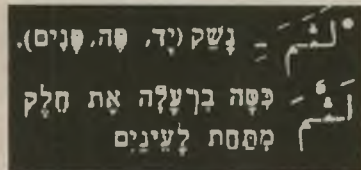
מכאן הנני חושד שעמדותיו הפוליטיות, יותר מנבעו משיכנוע עמוק, נבעו משיקול "עסקי", היותן אופנתיות בקרב הבורמה והצב"כ בור הרחב. **אריה שטיינגר**, פתח-חיקוהו

● **בן-אמוץ** רכש את דירתו בנמל-יפו מהכנסייה המקומית, בעלת הנכס.

נשיקה שכזאת

על מונח אינטימאדי ("רעוליה-פ" ניס", **יומן אישי**), העולם הזה 15.11.89

המושג סולח'ם. בתרגומו העברי, רעוליה פנים, עלול להטעות. כפי שאפשר לראות גם בטלוויזיה, אין הנ"ל מכסים את כל הפנים, אלא רק את חלקי-הפנים מעל ומתחת לעיניים או, כלשון המילון, "מכסים כרעלה את חלק הפנים התחתון מתחת לעיניים". ואגב, כפי שקורה גם בעברית, שבה שורש מסויים מקבל משמעויות שונות, ואפילו מנוגדות.

קטע מהמילון

משמעות שונה, ואפילו מנוגדת

גדות, בכניינים שונים (לשרש ולהשתרש, למשל) כך גם בלשון הערבית עם השורש נח'ם.

בכנייני המקביל לבניין פיעל העברי, פיי רוש לח'ם (ועם רגש חזק בת') הוא לכסות את הפנים, אך בכנייני קל, פירוש לח'ם הוא לתת נשיקה. **טל בר**, הורדה-שרון

קול מקליפורניה

על כתבה בהעולם הזה ("טרגדיה נוספת ונוראה", העולם הזה 8.11.89)

האם חשבתם שאני אסכים כי תקציבו שני עמודים לאסירים הביטחוניים? והכותרת! טר-גדיה איזו טרגדיה? מי הם היושבים שם? רוצ' חים עלובים בנשמה ובמזפון, שרצחו נערים, נשים וחילים.

איזה ספרים צריך לתת להם? אותם הספריים ששלי כהן קיבל ברמשק? או הספרים שקיבלה מיספחת מרוק במצריים? הרי מדובר בחלאת-אדם, אפילו לא שבו יים. אלה פושעים, שבארצות-הברית היו נקי שרים לכיסא החשמלי.

דני לחוביץ, ואן-וויס, קליפורניה

רחל בארץ-ישראל

על החיים במושבות נידחות-כבי"כול ("רחל המרחלת", העולם הזה 29.11.89)

רחל, רחל, מה קרה לך? מה ההערה הזאת (בסיפור על העיתונאית והמהנדס שהכירו זה את זה בשיחת-טלפון והחיים עכשוו בראש

פינה). כמה כתבות אפשר כבר לעשות בי ראש-פינה?

קודם כל, גם ראש-פינה היא בארץ-ישראל (וגם מזכרת-כתיה וגם שכיניו וגם בארץ-ע"ק וגם כפר-אוריה, למי שלא יודע) וחוף מזה, האמיני לי, שכלל המקומות האלה יש חומר לרחל מכאן ועד להודעה חדשה.

ובכלל, האם שכחת את הכתוב: "אבן מאסו הבונים, היתה לראש-פינה?"

חיים גולדברשט, צפת

סטטיסטיקה סינית

על מיספר הקוראים עותק אחד של העולם הזה ("איגרת-העורך", העולם הזה 29.11.89)

תמיד כראי להיזהר מעריכת-מוצעים (מי לא זוכר את המעשה בניני שטבע בנהר מכיוון שהאמין שעומקו הממוצע של הנהר הוא מטר אחד, וזה אמנם היה נכון, רק שב מקום שבו ביקש אותו סיני לטבול, היה בור בעומק של שלושה מטרים).

אז אם אורי אבנרי סבור שבמוצע קוראים עשרה אנשים עותק אחד של העולם הזה, הוא לא מכיר את החיים בפלוגה שלנו. כאן נקרא עותק אחד של העולם הזה על-ידי שמונים איש. **טוראי איתן מוזס**, צה"ל

פרופורציה מיסטרית

על מחדלי מיסטרית-ישראל ("ה-חוקר שבא לסעוד", העולם הזה 29.11.89)

כל הכבוד להעולם הזה, על שחשף, סוף-סוף, את המחדלים הנוראים של מיסטרית-ישראל. לא חשפתם חלילה, שכמה שנים לאחר שהוכפף לתמיד שמש של 11 אנשים כראשי הפשע המאורגן מתברר שלא רובים ולא יער. לא חשפתם ששטרים מכסחים ערבים ללא סיבה כלשהי בלב ערי-הארץ, אלא גיליתם שקצינה אחת נטלה לשימושה, לימים מיספר, מקרר מיותר מאחת מתחנות המימטר והשקצין אחר שתה כוסית וניגב חומס על חשבון המארחים, לאחר שאלה סרבו בכל-תוקף לקבל ממנו תשלום בתמורה. נכון שדין פרוטה כדון מאה, אבל, רבותיי, איפה הפרופורציות שלכם?

שמואל בלומברג, תל-אביב

מי מכיר מי יודע

אדם בשם ברקוביץ, אשר היה, בשנת 1941, שותף בחברת-אר-ניות בשם "לודי ימי ארץ-ישראל" לי, שמישרדה בארץ היה בתל-אביב, שדרות רוטשילד 19.

ויילי ולד, יהוד, טלפון 03-5365609

העולם הזה

השבועון של ישראל

העורך הראשי: אורי אבנרי

מנהל: אברהם סימון

מנהלת מחלקת-ימורעות:

רינה מיטרני

המערבת והמינהלה:

תל-אביב, רחוב גורדון 3

(ת.ד. 136, מיקוד 61001)

טלפונים: 232262/3/4 (03)

03-5230662

פקס: 03-245130

המו"ל: העולם הזה בע"מ

הרפסה: הרפס החדש

הפצה: גר

תל-אביב, די הרצבים 7

טלפון: 03-377056

המנהל הכללי: דויד גרשונוביץ

הישראלית, ולהציג את הצעירה לעיני הציבור כולו?

מדוע לא להביא לנו לפחות תצלום של הצעירה, כשהיא מחזיקה בידה גליון של ע"תון שכותרתו תעיד על התאריך?

בקיצור, מה יש כאן להסתיר? מדוע אנשי צד"ל וצה"ל יוצאים מגדרם ממש כדי למנוע כל מגע עם הצעירה, כל שיחה איתה?

האם היא באמת חיה? ואם היא חיה, מאי יש בפיה כמה דברים שאנשי-לח"ל לא רוצים שנדע?

הכתבה של העיתונאי הצרפתי מכלילה בסך-הכל 100 שורות. מובאים בה דברים שנאמרו על-ידי הצעירה, לפי גירסת הע"תוןאי, בעודה יושבת על כיסא כחצר הכלא. לדבריו לבשה חולצת-טי וגינס. שעה הש"חור היה אסוף בצמה ארוכה. היא חיכה בע"דינות, ונראתה רגועה ואינטליגנטית.

זה היה לפני שלוש שנים. הייתה סטודנטית למאתמטיקה ולתיקשורת בשנה השנייה. אז היה עלי להפסיק את לימודי. רציתי לעשות משהו למען שיחרור ארצי. גרלתי כמיספחה פוליטית מאוד. אבי השתייך למפלגה הקומוניסטית, ומובן-מאליו שגם אני השתייכתי אליה.

המעורבות האמיתית שלי החלה ב-1982, כאשר פלשו הישראלים לארצי. ראיתי אותם עוצרים והורגים אנשים והורסים את בתינו. לפי הדברים שהוכחו מפיה על-ידי הע"תונאי, הוטל עלי להביא מידע על לח"ל, כדי להרוג אותו. אך שולחיה החליטו כי הדרך הפשוטה ביותר היא הריגתו על-ידי שוהא עצמה. היא הציעה לאשתו של לח"ל להקים מועדון להתעמלות אירובית, והוא קם בעזרת הגנרל. היא הפכה "ידידתו האינטימית" של לח"ל, וכיכרה באופן קבוע בביתו. היא החזיקה אקרה בתיקשפורט שלה. ארכע פעמים היתה מוכנה להרגו, אך לא ביצעה את זממה — אם מפני שהגנרל שיחק עם ילדיו, אם מפני שפחדה.

אז ראתה בטלוויזיה כיצד ילדים פלסטיניים מיידיים אנשים בחיילים הישראלים בשטחים הכבושים. היא אמרה לעצמה: אם להם יש אומץ-לב כזה, אסור לי לפחד. בכ"י קוד הבא בביתו ירתה בגנרל שתי יריות. הראשונה פגעה בורדו של הגנרל, שניסה אינטטינקטיבית להתגונן. השנייה פגעה בידו, והו, שלושה סנטימטרים מליבו. כיום משרתקת ורועו הימנית של הגנרל וידו נתונה בכפפה שחורה.

עד כאן דבריו של העיתונאי. זה מעניין, אבל זה לא חדש. יכולתי לכתוב רשימה דו"מה. אני עדיין מצפה לראות את שוהא בשא"ר בטלוויזיה הישראלית, או בפגישה עם עיתונאים ישראליים, בנסיבות שיאפשרו לה לדבר.

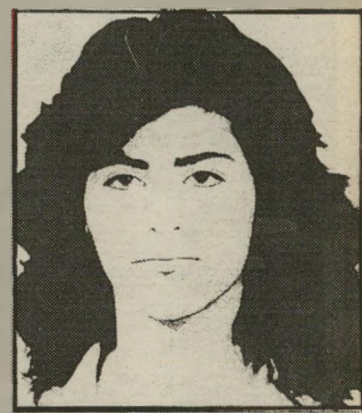
מכיוון שישראל אחראית למעשיו של הגנרל, מן הראוי שמערכת-הביטחון תרא לא לכך, שוהא בשארה צריכה להישפט. אבל היא זכאית, כמו כל אדם, למישפט הוגן לפני בית-מישפט אמיתי.

ק/יא י.י.

אני עדיין מודאג בקשר לשוהא כשאר, הצעירה הלכנונית שניסתה להרוג את הגנרל אנטואן לח"ל.

אחרי שהעולם הזה (17.10.89) הביא את הגירסה שהיא נרצחה ככלא היאם בדרום לבנון, הכלל הידוע-לשימצה של צד"ל, ה"רדועה מערכת-הביטחון שאין אמת בגירסה זו. שוהא חיה וקיימת בכלא. הובטח שעוד מעט יראו אותה בטלוויזיה, וכך יוכח הדבר לעיני כל.

לפני שבועיים אכן בא סימון-חיים משהוא. עיתונאי צרפתי בשם רוזה אוק כתב עליה רשימה קצרה בשבועון הצרפתי מאן. בצירוף תצלום קטן. לפי רשימה זו, הכל בסדר. הוא ראה את הצעירה, דיבר איתה, צילם אותה. אבל איש וקיימת זו כמה מחלים. בתצלום אין שום סימן שיעיד על המועד שבו צולם. בנסיבות כאלה רגילים לצלם אדם כשהוא

אסירה (?) בשארה
אין הוכחה

מחוק בירו גליון של עיתון שניתן לקבוע את תאריכו. גם ברשימה עצמה אין אף פרט אחד שלא היה ידוע קודם לכן.

אינני מכיר את העיתונאי רוזה אוק, ואין לי כל סיבה לפקפק במתחו המיקצועית. אולם מכיוון שהוא עצמו מוכיח ברשימתו שנופצו ידיעות כאילו הצעירה נהרגה — מדוע לא השתדל להביא לנו הוכחה כלשהי לדבריו? על אחת כמה וכמה יש להציג את השאלה למי שמבקש להפריך בעולם את הידיעות על הירגתה. מה יש לו להסתיר?

אם מערכת-הביטחון של ישראל, כבעלת-החסות של צד"ל, רוצה להוכיח לכולנו שה"חששות שלנו מופרכים מן היסוד, הרי הדרך לעשות זאת פשוטה מאוד. מדוע להעניק סקופ עולמי כזה לאיזשהו עיתונאי צרפתי, שהיה שם במיקרה או שלא-במיקרה?

מדוע לא להזמין קבוצה של עיתונאים ישראליים — כתבים צבאיים, למשל — לכ"לא היאם, כדי שיראו את הצעירה וידברו איתה? מערכת העולם הזה היתה מתלווה ברצון למישלחת כזאת, ומרווחת נאמנה על הרכיב. מדוע לא להביא לחיאם את הטלוויזיה

א.א.א.א.